

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

Tudor Vladimirescu – domn creștin martir - Voievodul dreptății sociale (partea a II-a)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

*„Într-o lume în permanentă prefacere valorile patrimoniale conferă **identitate** unei persoane, unui grup social, unei națiuni, unei țări, unei culturi.”*
(MIHAIL DIACONESCU)

Fiecare scriere-lucrare despre Eroul-Martir-Voievodul Dreptății Sociale **Tudor Vladimirescu**, trebuie să evidențieze manifestul său creștin ortodox prin care s-au împletit aspectele moral-religioase și etico-sociale ale **Revoluției de la 1821**, care a țâșnit din străfundurile conștiinței naționale întrupată în marele revoluționar gorjan, conștient de vocația și demnitatea sa valahă, spre a trezi norodul pentru dreptul său fundamental - **dubla dreptate**, socială și națională, ca expresie a **Dreptății divine**.

Niciodată nu este de ajuns să mulțumim și să cinstim deplin memoria înaintașilor noștri, voievozi, vlădici, comandanți, eroi sau martiri care au zidit, au ctitorit, au înălțat prin chemarea, alegerea, misiunea, vocația și jertfa lor Neamul valah și Biserica lui Hristos pe treptele hărăzirii și dăinuirii sale milenare întru menirea lor teoforică.

Clocotul conștiinței naționale a bătut cu limbă grea de clopot ceasul istoriei – TUDOR VLADIMIRESCU!

Prin acel dangăt prelung ca o rugămintă-chemare s-a prelins în sufletul curat și frumos MISIUNEA sa, care s-a întrupat în graiul străbun, în veșmântul ostășesc, în chemarea gliei, în năzuința vremii, în pricepere, în strategie, în ordine, în organizare, în apeluri-proclamații, în marșuri, în lupte, în diplomatie, în izbândă și în martiriu.

Norodul său creștin și omenos fusese despuiat complet de spoliatorii ciocoi și cotorpitorii străini. În lăuntrul său mai pălpăiau doar sufletele întristate și însângerate.

Se impunea deci, imperios urcarea Golgotei prin jertfa Crucii înspre biruința Învierii.

În acel moment de cumpănă și de răscruce al poporului valah – Fiul său - **Tudor Vladimirescu** a îmbrăcat **Cămașa lui Hristos** – misiune și vocația a Jertfei creștine.

Pământul Munteniei de la un capăt la altul s-a cutremurat. Vulcanul suferințelor de neimaginat ale norodului sărăcit, văduvit și orfan și-a aruncat durerea ca o lavă la suprafață. Codrul s-a înfiorat, răsfirându-se în bocete și jale. Apele și-au ieșit din matcă revărsându-se ca într-un prohod de mare și viforoasă cascadă.

Revoluția lui Tudor Vladimirescu a izbucnit implorând Dreptatea cerească!

Biruința **Revoluției de la 1821 din Țara Românească** s-a înfăptuit prin **Jertfa înfăptuitorului ei Tudor Vladimirescu**, care a detronat definitiv dominația fanariotă, netezind totodată Calea României moderne. „Cu anul 1821 se începe istoria modernă a României.” (Bogdan Petriceicu Hașdeu)

„Profund ancorată realităților românești ale epocii **Revoluției din 1821**, s-a integrat valului de revoltă și mișcări sociale și naționale care străbătea continentul european din Spania și până în Imperiul otoman și dincolo de Oceanul Atlantic până în America Latină.” (C-dor (rtg) prof. univ. dr. Jipa Rotaru, *Oastea lui Tudor Vladimirescu – Nucleu al Armatei Române Moderne*, în *RETRĂIRI ISTORICE ÎN VEACUL XXI*, Ediția a XVII-a, 1821-2021-200 de ani de la Revoluția condusă de Tudor Vladimirescu și încetarea domniilor fanariote..., Ed. Rocart 2021, p. 45)

Tudor Vladimirescu – Erou de epopee națională și Martir al cerului serafic valah!

În el s-au împlinit visurile de veacuri ale poporului drept măritor creștin, dăluindu-l din cremenea Vetrei Străbune cu chip luminos, statură athletică, caracter integru, scripitor ca inteligență, har, spirit, viziune de mare comandant, în care se răsfrângeau însușirile alese prin care pulsa iubirea de Patrie într-o cunoaștere a norodului său.

„Pregătirile politice inițiate de Tudor încă din 1814 au fost însoțite de cele de ordin militar. Tudor, care era și „om al războiului”, înțelesese necesitatea făuririi unei puteri armate românești redutabile, organizată pe o largă bază socială și pe principii moderne antrenând, pe cât posibil, integral forțele militare naționale... Oastea de la 1821 – datorită țelurilor revoluționare pe care le slujea, compoziției sociale, gradului ridicat de pregătire și nivel disciplinar – reprezenta în fond, un **organism militar modern**, descins din structurile militare ale perioadei anterioare, evolute constant și organic către formele organizatorice și funcționale caracteristice câmpului de luptă al epocii.” (C-dor (rtg) prof. univ. dr. Jipa Rotaru, op. cit., p. 50-51)

La începutul secolului al XIX-lea s-au abătut deasupra cerului Valahiei creștin-ortodoxe alți nori și mai negrii și mai înspăimântători, purtători de fulgere și trăznete otomane prin „uraganul” pașă de Vidin, Pazvantoglu care a prigonit, a pustiit și a însângerați ani la rândul Vatra noastră străbună, prin „legea sa” – ura păgână.

„La 24 Decembrie 1800, Pazvantoglu emite pretenția ca Țara Românească să-i procure toate merindele și furajele hotărâte din vechime în folosul Vidinului și să i se satisfacă toate cerințele, amenințând cu aducerea arnăuților din Albania și a kârdjaliilor spre a prăda și pustii principatul valah și a stăpâni pe români.” (Bogdan Bucur, *Devălmășia valahă (1716-1828): o istorie anarhică a spațiului românesc*, Pitești, Ed. Paralela 45, 2008, p. 73)

Pustiirile și jafurile tot mai dese comise în diverse locuri prin excesele în pradă și victime comise de otomani sau de rebelii turci, precum arderea târgului de la Râureni-Vâlcea în 1802, au adus peste țară un climat de primejdie și urgie, îndemnându-l pe tânărul oltean de 18 ani **Tudor** să se înroleze în rândul pandurilor.

Autoritatea și atitudinea lui **Tudor din Vladimirus Gorjului** au fost virtuțile sale alese, dragostea de Țară și de Moșie, comerțul, călătoriile în țară și în străinătate, scrisul, cititul, ctitoriile, daniile în cărți de cult, limbile vorbite, greaca, rusa și germana, dreapta credință, iubirea de Dumnezeu, supravenerarea Maicii Domnului și altele, care l-au apropiat de oameni favorabili, ajutători precum

Ioniță Gologoveanu, boier armân și alți boieri de seamă ca Barbu Văcărescu, Grigore Ghica, Grigore Brâncoveanu (1767-1832).

Acesta, înmormântat la Biserica Sf.Gheorghe-Nou, a lăsat prin testament doamnei sale Safta Brâncoveanu, construirea spitalului care le va purta pururea numele, *Spitalul Brâncovenesc*, o impunătoare și importantă realizare inaugurat în 14 Octombrie 1838, Ziua Cuvioasei **Maicii Paraskeva**.

Regep Pașa din insula Ada-Kaleh, alt susținător al său, l-a recomandat lui Vodă Constantin Ipsilanti și ispravnicilor săi, să-l protejeze și „să nu se atingă nimeni de el, ba să i se dea cinste și slujbă, căci altfel nu va fi bine!” (Alexandru Doru Șerban, Tudor Vladimirescu, în „Personalități care au fost în Gorj”, Târgu-Jiu, Ed. Măiastra, 2009)

Tudor din Vladimir a ajuns prin propriile puteri postelnic, vătaf de plai la Cloșani și la Căineni, logofăt al moșiilor Baia de Aramă și Glogova. El însuși deținea moșii la Cerneți și Valea Rea în vatra miraculoasă a Mehedințenilor. După ce s-a inițiat în rândul pandurilor și s-a evidențiat în apărarea Cetății Mehedinți, Tudor s-a înrolat voluntar cu un corp de panduri în oastea muscalilor în vremea războiului ruso-turc din 1806-1812, sub comanda generalului Isaiev.

Gândul lui Tudor era de a se pregăti militar și strategic să spulbere turcii din Oltenia sa.

Primejdia îl urma însă pe bravul Pandur pas cu pas: vodă Caragea din lăuntrul țării, sultanul și osmanlâii săi din afară. A ales calea refugiului ajungând la Târgu-Jiu, unde a fost travestit de egumenul de Lainici sub rasă de călugăr. Dușmanii păgâni i-au devastat moșia din Cerneți. Cu un pașaport *adaptat* a ajuns la Viena, unde cunoscând reprezentații Rusiei, ia contact cu mișcarea masonică Eteria, cea care avea să-i aducă sfârșitul prin liderul ei, omul *însemnat*, (ciung) Ipsilanti.

Șederea la Viena (Iunie-Decembrie 1814) i-a adus lui Tudor cunoștințe politice și diplomatice, durere multă, dar și bucurie. Acolo a decedat prințesa Elena Ghica-Glogoveanu soția lui Nicolae, fiul boierului, ibovnica sa și mama fetei lui, Masincuța.

Paralel cu activitatea pașnică a lui Tudor în afara țării, faptele de dreptate ale lui **Iancu Jianu** (1787-1842), boier din Caracal și mare haiduc valah, pedepseau în țară cete de boieri calici, arendași hapsâni, neguțători necruțători și alte adunături de răufăcători. Iancu Jianu a fost prins, arestat, judecat, condamnat, eliberat, repus în rang de boier, zapciu de plasă, devenind iar adversar domnesc, rearestat, recondamnat, reeliberat prin intervenția boieroacei Sultana Gălășescu care l-a cerut în căsătorie, scăpându-l de la pedeapsa capitală. Faima haiducului Jianu s-a răspândit ca fulgerul pretutindeni după cele două victorii răsunătoare în fața pașei de Vidin, Osman Pazvantoglu. Ultima înfrângere i-a adus turcului și binemeritata pieire.

Faptele eroice ale marelui haiduc **Iancu Jianu** i-au fost puse pe strunele de vioară de către un vestit lăutar din Ișalnița, Niță Băloi, devenind Îndemnul de luptă, Simbolul de credință și **Imnul Oltenilor**, care răsună și astăzi, „**M-a făcut muica Oltean!**”

„M-a făcut Muica Oltean,/ port căciulă de-astrahan,/ cojocel de miel bârsan și cămașă de tulpă./ Sunt Oltean de Jiuleț,/ mititel și iubăreț,/ m-a făcut Muica isteț,/ măi Leano.”

Iancu Jianu – *piticul uriaș*, în memoriile lui Ion Ghica atinsese prin curajul, natura sa nativă, îndemânarea, tenacitatea și perseverența la o faimă cu adevărat de legendă, „ajunsesse de o dibăcie vestită în călărie și în vânătoare; încăleca fără a pune piciorul în scară, nici mâna pe coama calului și băga glonțul prin verigă de inel.”

Revoluția de la 1821, condusă de Tudor Vladimirescu s-a plănuțit, s-a declanșat și s-a înfăptuit ca o **Mișcare de renaștere** a dublei sale naturi, socială și patriotică-naționalistă, prin spiritul filonului creștin ortodox al marelui PANDUR OLTEAN.

„Tudor Vladimirescu, consemnează istoricul **Dr. Costin Scurtu**, Directorul Muzeului Militar Constanța, poate fi numit „**revoluționar creștin**” (după Arhetipul Mântuitorului HRISTOS, singura **REVOLUȚIE**, pe care o recunoaște marele filosof creștin ortodox PETRE ȚUȚEA, și alți câțiva hristofori, celelate mișcări puține de altfel sunt doar ramuri ale Revoluției Hristice. G.C.N.), pentru că întreaga sa viață și activitate au fost continuu racordate la credința creștină, la valorile morale propăvăduite de

acesta. A copilărit – ca nepot de preot în mijlocul țăranilor liberi din munții Olteniei. Cărțile de cult donate de Tudor bisericilor rămân până azi o mărturie puternică a credinței sale creștine. Pe de altă parte, Tudor a promovat o strânsă legătură cu clerul bisericilor și mănăstirilor din Oltenia și din toată țara.” (Dr. Costin Scurtu, Tudor Vladimirescu, rădăcinile sale oltenești și de comandant de panduri, în RETRĂIRI ISTORICE ÎN VEACUL XXI Ediția a XVII-a, op. cit., p. 58)

Dramatismul regimului greco-fanariot care a tras cortina TRAGEDIEI de un SECOL peste Țările valahe nu a avut un scenariu asemănător în nicio parte a omenirii.

Să ne referim doar la Ioan Gheorghe Caragea și Alexandru Șuțu (1819-1821). „Numirea era dandana mare la Țaringrad, căci toți solii cu toți dragomanii și cu toți secretarii lor se puneau în mișcare zi și noapte, pe apă și pe uscat, alergând și intrigând care mai de care să susțină pe favoritul său. Lupta era mai totdeauna crâncenă. Desigur, cel care învingea își recupera cu mare dobândă tot ceea ce risipise: bani, influențe, energie. Ioan Vodă Caragea (cel care a pricopsit Țara și cu **ciuma caragea**), adunase în câțiva ani de domnie, (1812-1818), între 50 și 70 milioane piaștri (monedă de argint turcească specifică sec. XVII-XIX), cu care fugise în Austria. Succesorul acestuia, Alexandru Șuțu, vine în țară în 1819, cu o <<datorie de 4-5 milioane de piaștri și o suită de 800 persoane între care 9 copii și vreo 80 rude, care trebuiau căpățuiți și care, firește cădeau în sarcina țării. Din suita lui Șuțu mai fac parte 100 arnăuți, aduși de la Constantinopole pentru a înlocui pe arnăuții lui Caragea, care erau suspecti de sentimente rusești.” (Ion Ghica, Din timpul zaverei, în: Pagini alese din scriitori români, Închinare lui Tudor Vladimirescu, Ed. Cartea Românească, Buc., 1921, p. 7-8; A. Oțetea, Tudor Vladimirescu și mișcarea eteristă în Țara Românească, 1821-1822, Buc., 1945, p. 53, 33)

Alesul Porții alături de întregul lanț de slujbași care l-au sprijinit trebuia să-și recupereze truda, dar și ceva pe deasupra, așa cum remarca savantul Nicolae Iorga. „De la cel din urmă zabet strângător de dădii, până la domnul din scaun era un lanț neîntrerupt de complicități care trebuiau să strângă pe toți actorii dramei politico-sociale pentru apărarea unor privilegii mănoase fără de care nu credeau că ar putea trăi.” (Izvoarele contemporane asupra mișcării lui Tudor Vladimirescu, cu o comunicare făcută la Acad. Română, de Nicolae Iorga, Buc., 1921, p. VIII)

Spre o exemplificare parțială a acestui aspect râvnit la începutul veacului al XIX-lea, aflăm că, „vistiernicul își cumpăra slujba cu 300 mii și câștiga 500 mii piaștri într-un an; spătarul și aga dau pentru slujbele lor câte 200 mii piaștri și câștigă tot atât cât câștigă și vistiernicul... Unii dintre ispravnici câștigă de la 30 la 50 mii piaștri. Și la fel cheltuiau și agoniseau, cu nemiluita, respectând desigur proporțiile și ceilalți slujbași: vâtafii, zapcii, vechilii..., toți simbriașii stăpînirii.” (cf. A. Oțetea, op. cit., p. 50)

Nenorocirea de astăzi, ca și cea fanariotă seamănă ca două picături de apă, și deci, se poate numi fără echivoc **epoca neofanariotă – statul paralel**, fiindcă, toți slujbași Țării de la primar, până la **cel impus** Sus de tot, „**prin inițiere**”, prin fraudă electorală, prin votul adormiților de pe pământ, ca și a celor din cer, prin susținere masonică, prin alegere ocultă, prin demagogie politică, prin tribut la B.M., prin susținerea baronului-guvernator-matusalemic B.N.R., prin îmbuibarea marilor corporații anticreștine și antiromânești, prin secătuirea BUNULUI național, prin vânzarea pe nimic a tot ce este ROMÂNESC, prin ÎMPRUMUTURI cu daună economică seculară prin metodă și *monedă* liberală sau prin alte *aggiornamente*...

„La peste trei decenii de 1989, România se află în agonie. Țara este pradă jafului și cotorpirii, cum nici în vremea otomanilor și a fanarioților nu a fost. Suveranitatea a rămas doar în Constituție, iar țara ați adus-o în situația unui condamnat la pedeapsa capitală care doar așteaptă lovitura de bardă a călăului.” (Scrisoare deschisă adresată Președintelui și Prim-ministrului formulată de un grup de generali și ofițeri în retragere, septembrie 2021)

Foarte clar este conturată la „cald” RADIOGRAFIA EPOCII NEOFANARIOTE de către eruditul cărturar, istoric militar, magistrat, general-locotenent dr. **GRIGORE STAMATE**.

„**Cât timp ni se distruge istoria națională, cât timp ni se afectează cultura și educația, morala, credința și prestigiul de neam nu acced, în niciun fel, la manipularea și la dezorientarea la**

care suntem supuși, în timp ce ni se absorb bogățiile și ni se distruge tradiția și religia." (Grigore Stamate, *AM FOST 27 – Locotenenții Armei de Elită*, Total Publishing, București, 2021, p. 122)

O imaginație cețoasă de pâclă greacă, bolnavă, fanariotă, inventa continuu în fierbințeala avariției fără scrupule, impozite peste impozite pentru realizarea veniturilor celor puși și aduși spre supra înavuțire, adăugând la cele obișnuite, de la vămi, ocne, oierit, vâcărit, vinărit, dijmărit (pe stupi și râmători), fumărit, la cele extraordinare, precum ploconul steagului, mucararul, ajutorința etc.

Metoda de stoarcere, spoliere, frângere, jupuire a celor oropsiți și veșnic datornici varia de la ciocoi la ciocoi, de la arendaș la arendaș, de la slugarnic la slugarnic.

Din tabloul dramatic al anului 1799, reproducem o schiță tragică trasată de cel care a adus Țara Românească în sapă de lemn, Constantin Hangerli (dec. 1797-1799) și redată istoriei de Dionisie Eclesiarhul. După o iarnă destul de grea săracii sărăciți nu mai puteau plăti nimic din nimicul lor. Drept pedeapsă, „*slujbașii închideau oamenii și muierii prin coșeri și îi îneca cu fumuri de gunoi, și cu ardei îi afumau și îi țineau închiși ziua și noaptea flămânzi, să dea bani. Pe alții îi legau cu mâinile îndărăt și cu spatele de garduri, și-i băteau cu bicele, pe alții îi băgau cu picioarele în zăpada geroasă. Așa chinuiau pe creștini.*” (A. Oțetea, op. cit., p. 53)

La sorocul izbucnirii Revoluției marelui Pandur Tudor Vladimirescu, pe vremea caimacanului Craiovei, Constantin Samurcaș*, slujbașii diabolici ai acestuia, în care se reflecta fidel chipul schimonosit al grecoteiului caimacan, „*biciuiau copiii și puneau femeile pe cărbuni aprinși ca să silească pe părinți și pe soți să dea fiscului tot ce aveau.*” (ibid., p. 56)

* „*Acesta era unul dintre cei mai periculoși și mai urâți fanarioți din câți se aciuiaseră în Țara Românească, de la începutul secolului. Chintesență de viclenie, lăcomie și cinism, urcase rapid în dregătorii, avea relații întinse și slujbe în același timp.*” (ca favorit al lui Caragea a avut o carieră fructuoasă, vel căminar, vel logofăt, vel vistier, vel vornic, de 6 ori caimacan al Craiovei; D. Bodin, *Tudor Vladimirescu și Constantin Samurcaș*, în vol. *În amintirea lui Constantin Giurescu*, București, 1944, p. 158)

Mai departe slugarnicii haini ai lui vodă Alexandru Șuțu, nu se lăsau nici ei mai prejos de ceilalți nemernici slujbași, ai altor fanarioți fanatici și ticăloși. „*Legau copii tineri de câte 11 și 12 ani, spate în spate, afară sub văzduh, în vreme de iarnă și turnând apă peste dânșii, se lipea de înghețau trupurile, și era o jalnică privire văzându-se pieile rupte și sîngerate, cînd în silă se dezlipeau trupurile și părinții lor erau siliți să-și vîndă tot, pînă și boul ce le scotea hrana din pămînt, ca să scape pe copiii lor de cumplita tiranii.*” (idem.)

Acum, îmi dau seama bine de unde au împrumutat metoda torturii diabolice, bestiile de la Aiud, care o aplicau cu largă risipă deținuților religioși în feroasa temniță.

Cînd, marele pedagog al Neamului, **Gheorghe Lazăr** a pășit pe meleagurile Valahiei s-a înspăimîntat de înfățișarea țăranilor pe care i-a văzut, revoltându-se din tot sufletul său luminat și înlăcrimat. „***Rupți, goi, amărîți și asemenați dobitoacelor, de tot căzuți în prăpastia orbirii. Ajungă lacrimile patriei, ajungă jugul robiei!...***” (G. Bogdan-Duică, *Gheorghe Lazăr*, Cultura Națională, Buc., 1924, p. 138)

Cînd Patria valahă cădea sub jugul greu al robiei, biciuită de ciocoi greci și turcii păgâni, cînd Fii ei țăranii – **TEMELIA Țării** erau rupți, flămânziți și goi, Bunul Dumnezeu le-a trimis pe **OLTEANUL Pandur TUDOR VLADIMIRESCU**.